

PRIJATELJU, NE ČINIM TI KRIVO...

25. nedjelja kroz godinu, A

Koji je grijeh najveći, koji najstrašniji? Teško je to reći. Međutim, još nas stari učitelji duhovnosti poučavaju kako je najbesmisleniji i najjadniji grijeh zavisti i zloradosti. Kako to? Jednostavno. Koji god drugi grijeh čovjek činio, ima barem privid nečeg dobrog, neke koristi. Eno, ako neki nesretnik nešto ukrade, ima “koristi” – ukradenu stvar. Ako netko zanemari misu i molitvu, ima “koristi” – može ljenčariti. Naravno, da je ta “korist” zapravo šteta. No pogledajmo zavist! Ima li ikakve “koristi” od nje? Moj bližnji ima ili postigne nešto i meni je krivo što je on to postigao, iako meni ništa ne nedostaje. Dobio sam dobru ocjenu, ali mi je krivo što je to i on dobio. Kako to opterećuje čovjeka! Zavidim drugima na mladosti, ljepoti, uspjehu, bogatstvu, prijateljstvima i vezama, bogatom duhovnom životu. Povijest Crkve poznaje čak i pojam *invidia clericalis*, zavist klerika. Eh, zavist, zavist! Kako li je bešćutna, kako li je glupa i nekorisna! Ona je čista žuč, čisti otrov, ona ne daje čak ni privid zadovoljstva i užitka. Ona je čista pakost, čisti grijeh, najmanje ljudska od svih ljudskih strasti i grijeha.

Isus nam donosi nenadmašnu prisposobu. Gospodar se pogodio sa svojim nadničarima po denar na dan. I otišli ljudi o izlasku sunca na posao. Međutim, gospodar je poslao u vinograd radnike i oko devet sati, i o podne, zatim oko petnaest sati, a neke čak i samo sat vremena prije svršetka posla. I navečer – isplata (blažena vremena kad su radnici svaki dan dobivali plaću!). Po gospodarevoj volji upravitelj je *svakome* dao po denar. Kad su se oni prvi bunili što su izjednačeni s onima koji su tako malo radili, gospodar jednome od njih govori velike riječi: “*Prijatelju, ne činim ti krivo. Nisi li se sa mnom pogodio po denar? Uzmi svoje pa idi. A ja hoću i ovome posljednjem dati kao i tebi. Nije li mi slobodno činiti sa svojim što hoću? Ili zar je tvoje oko zavidno što sam ja dobar?*” Kako prereći ovo u moj vlastiti život?

Prvo. Doista, dragi prijatelji, može li itko od nas reći da mu Bog čini krivo? Mogu li ja Bogu prigovoriti da mi je nešto dužan, da mi nije dao nešto što je moje, što meni pripada, mogu li prigovoriti Bogu da me je zakinuo? Nije li sve što imam čisti Božji dar? Prema tome, tko sam ja da pozivam Boga na odgovornost što, po mom mišljenju “nepošteno” i “nepravedno” dijeli svoje darove? Sve što primam, dar je. I tu ne mogu ništa zahtijevati. I meni Bog može reći: “*Nije li mi slobodno činiti sa svojim što hoću?*”

Drugo, moja zavist za Božje darove koje netko drugi prima, znak je moje oholosti, jer, evo, ja bolje od Boga znadem kako valja dijeliti Božje darove, i kako urediti svijet. Pa ako ćemo baš tako, nije li sam Krist Gospodin mogao biti najnezadovoljniji videći da njega, koji je od ljudi jedini pravedan, Bog prepušta nepravednim sucima koji ga šalju u smrt? A Isus je rekao. “*Neka ne bude moja, nego tvoja volja*”.

Treće. Zavist je izraz moje nutarnje nesreće. Naime, ako drugome zavidim znak je to da sam duboko nezadovoljan samim sobom, da ne prihvaćam ni sebe ni svijet u kojem živim. Naprotiv, Božji čovjek s pouzdanjem iz Božje ruke prima sve, duboko vjerujući u Božju mudrost, u njegovu dobrotu i u njegovu neobuhvatnu i beskrajnu ljubav.

Oslobodi nas zavisti i vrati radost na naša lica, Gospodine!

Zvonko Pažin